

Sygn. akt VIII C 638/21

/

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 24.302,34 zł (dwadzieścia cztery tysiące trzysta dwa złote trzydzieści cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.833 zł (cztery tysiące osiemset trzydzieści trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII C 638/21

UZASADNIENIE

W dniu 9 lipca 2021 roku powód P. S., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. powództwo o zapłatę kwoty 24.302,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 października 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 15 lipca 2020 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki M. (...) (klasa F) o nr rej. (...), należący do K. A. (1). W związku z powstałą szkodą poszkodowany wynajął pojazd zastępczy marki B. (...), tj. tej samej klasy co uszkodzony, na okres od dnia 23 lipca 2020 roku do dnia 24 września 2020 roku (63 dni). Stawka dobową najmu wyniosła 499 zł netto (613,77 zł brutto). Po nabyciu wierzytelności od poszkodowanego powód wezwał pozwanego do zapłaty należności z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił świadczenie w wysokości 14.365,17 zł. Pozwany uwzględnił przy tym okres najmu – 51 dni, a także zweryfikował stawkę dobową do kwoty 229 zł netto (281,67 zł brutto). Wezwany do wypłaty uzupełniającej pozwany odmówił spełnienia świadczenia. Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że poszkodowany na etapie zawierania umowy najmu pojazdu nie dysponował

informacjami od pozwanego na temat pojazdu zastępczego i jakakolwiek późniejsza propozycja była już nieaktualna, ponieważ poszkodowany był już związany umową z powodem. Wyjaśnił też, że najem trwał do wypłacenia przez pozwanego odszkodowania i jeszcze przez 7 dni tj. do czasu potrzebnego mu do naprawy i do nabycia innego samochodu.

(pozew k. 5-8)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany, nie podważając okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie, zakwestionował stawkę najmu pojazdu zastępczego oraz okres najmu pojazdu. Zdaniem pozwanego okres najmu pojazdu winien być liczony do dnia przekazania informacji o szkodzie całkowitej + 7 dni na zagospodarowanie nowego pojazdu w miejsce uszkodzonego. Nadto, pozwany zakwestionowała zasadę swojej odpowiedzialności, bowiem z posiadanej przez niego dokumentacji wynika, że po kolizji z dnia 15 lipca 2020 r. poszkodowany nie naprawił swojego pojazdu, ani nie nabył w jego miejsce innego pojazdu, nadto w okresie likwidacji szkody posiadał inny pojazd marki D. (...). Nadto, pozwany wyjaśnił, że poszkodowany miał możliwość skorzystania z oferty bezpłatnego użyczenia pojazdu, która to możliwość została zgłoszona podczas zgłoszenia szkody w druku elektronicznego zgłoszenia szkody oraz w korespondencji mailowej z 24 lipca 2021 r. Nadto poszkodowanego poinformowano o akceptowalnych stawkach w przypadku wynajęcia auta zastępczego od podmiotu trzeciego wyrażających się kwotą 229 zł netto. Wskazał, iż nie korzystając ze złożonej propozycji poszkodowany spowodowało nie tylko powiększenie szkody, ale wręcz umyślnie wywołało szkodę.

(odpowiedź na pozew k. 46-50.)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lipca 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki M. (...) o nr rej. (...), będący własnością K. A. (1).

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (...) S.A. (obecnie (...) S.A.).

(okoliczności bezsporne)

W związku z powstałą szkodą w dniu 23 lipca 2020 poszkodowany wynajął od powoda pojazd zastępczy marki B. (...), tej samej klasy (F) co pojazd uszkodzony za stawkę dobową 499 zł netto (613,77 zł brutto). Umowa najmu została zawarta na czas określony do wypłaty odszkodowania przez firmę ubezpieczeniową na naprawę samochodu, z przedłużeniem maksymalnie na czas niezwłocznej naprawy samochodu (przy szkodzie częściowej) albo na czas niezwłocznego nabycia innego samochodu (szkoda całkowita). Za zakończenie umowy najmu pojazdu zastępczego przed terminem strony przewidziały odszkodowanie należne wynajmującemu w postaci utraconych korzyści oraz zapłatę kary umownej przez najemcę w kwocie 10.000 zł.

Poszkodowany znalazł wypożyczalnię powoda w Internecie, a wyboru oferty dokonał sugerując się ceną wynajmu i warunkami najmu tj. bez limitu kilometrów i braku kaucji. Poszkodowany wykorzystywał wynajęty pojazd do tych samych celów, co pojazd uszkodzony tj. zawoził zakupy do dziadka, samemu jeździł na zakupy, czasami zawoził materiały w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, zawoził córkę do szkoły/przedszkola, dojeżdżał na spotkania biznesowe. W tym czasie w gospodarstwie domowym miał on pojazd marki D. (...) z 1998 r., jednakże pojazd ten był uszkodzony. Pod koniec 2020 r. został naprawiony, był wtedy chwilę jezdny, ale znowu się coś zepsuło i ostatecznie został on zełomowany. W ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej poszkodowany nie ma możliwości odliczenia podatku VAT, nie jest on vat-owcem.

(zeznania świadka K. A. 00:09:17-00:51:32 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 27 maja 2022 roku, umowa najmu k. 10, pismo z (...) k. 109-112, decyzja k. 85)

Poszkodowany chciał zgłosić szkodę telefonicznie, ale nie mógł się dodzwonić, zatem zgłoszenia szkody poszkodowany dokonał w formie elektronicznej w dniu 24 lipca 2020 roku wypełniając stosowny druk w Internecie, już po zawarciu umowy najmu pojazdu zastępczego. W treści zgłoszenia poszkodowany podał swój nr kontaktowy ((...)) oraz adres email (feanor_2005@wp.pl). Na trzeciej stronie druku zgłoszenia szkody znalazła się informacja, że w przypadku zainteresowania wynajmem pojazdu zastępczego poszkodowany proszony jest o kontakt z infolinią ubezpieczyciela oraz że w przypadku wynajęcia pojazdu we własnym zakresie koszty wynajmu zostaną zweryfikowane do poziomu oferty ubezpieczyciela, która dla klasy pojazdu F przewidywała stawkę dobową w wysokości 229 zł netto.

W piśmie z tego samego dnia pozwany potwierdził przyjęcie zgłoszenia szkody, powtórzył informacje na temat najmu pojazdu zastępczego dodając, iż może zorganizować taki najem bezpłatnie na czas trwania naprawy. Przypomniawszy ponadto, że na poszkodowanym ciąży obowiązek minimalizacji rozmiarów szkody. Przedmiotowe pismo zostało doręczone poszkodowanemu.

W tym samym dniu pozwany przesłał ponadto do poszkodowanego wiadomość SMS z informacją o możliwości skorzystania z bezpłatnego wynajmu pojazdu zastępczego, a także wiadomość email w treści której wskazał, że może zorganizować nieodpłatny wynajem auta, bez kosztów podstawienia i odbioru, bez kaucji, na niezbędny czas dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu, że auto zostanie dostarczone do wskazanego przez poszkodowanego miejsca najpóźniej następnego dnia, że dostępne są wszystkie klasy pojazdów. Pozwany wyjaśnił również, że korzystanie przez poszkodowanego z pojazdu spoza sieci współpracujących z nim wypożyczalni, wiąże się z ryzykiem weryfikacji stawki oraz długości okresu najmu w związku z obowiązkiem minimalizacji rozmiaru szkody maksymalnie do kwoty 229 zł netto w przypadku pojazdu z tego samego segmentu.

(zeznania świadka K. A. 00:09:17-00:51:32 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 27 maja 2022 roku, druk zgłoszenia szkody k. 62-64, przyjęcie zgłoszenia szkody – w aktach szkody na płycie CD ., wydruk wiadomości SMS k. 53., wydruk wiadomości email k. 54)

W związku z najmem pojazdu zastępczego K. A. (1) złożył oświadczenie, iż wykorzystywał pojazd zastępczy w takim samym zakresie, w jakim korzystał z uszkodzonego pojazdu. W jego treści wskazał ponadto, że szkodę zgłosił w dniu 23 lipca 2020 roku, ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie w dniu 16 września 2020 roku, prowadzi on działalność gospodarczą, ale nie jest płatnikiem podatku VAT..

Wynajęty pojazd poszkodowany użytkował do dnia 24 września 2020 roku.

(oświadczenie k. 11)

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 24 września 2020 roku K. A. (1) zbył na rzecz powoda P. S. wierzytelność pieniężną przysługującą mu wobec pozwanego z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku z likwidacją szkody z dnia 15 lipca 2020 roku na pojeździe marki M. (...) o nr rej. (...). Przedmiotową wierzytelność powód nabył wraz ze wszystkimi prawami z nią związanymi.

Po nabyciu wierzytelności powód w dniu 24 września 2020 roku wystawił na pozwanego fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 38.667,51 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego marki B. (...) w okresie od 23 lipca 2020 do 24 września 2020, z terminem płatności do dnia 1 października 2020 roku.

(faktura k. 9, umowa przelewu wierzytelności k. 13)

Decyzją z dnia 15 lipca 2020 r. pozwany poinformował o przyznaniu odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu na kwotę 55.400 zł. Szkada została rozliczona jako całkowita.

(decyzja w aktach szkodowych na płycie CD – strona 41-42 drugiego pliku)

Poszkodowany otrzymał odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej w dniu 16 września 2020 r.

(okoliczność bezsporna – art. 230 k.p.c.)

Swoje roszczenie powód zgłosił skutecznie pozwanemu dopiero w dniu 26 marca 2021 roku wiadomości mailowej, załączając do niej dokumenty: umowę najmu, oświadczeniem poszkodowanego, protokół zdawczo-odbiorczym, oświadczenie, dowód rejestracyjny pojazdu, umowę cesji, fakturę. Wcześniejsze zgłoszenie z dnia 25 września 2020 r. dotyczyło kosztów holowania uszkodzonego pojazdu, a nie najmu pojazdu zastępczego.

(z akt szkodowych na płycie CD: mail z dnia 26 marca 2021 r. z załącznikami – strona 30-38 pliku pierwszego, mail z 25 września 2020 r. z załącznikami – strona 30-33 pliku drugiego)

Decyzją z dnia 27 marca 2021 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 14.365,17 zł brutto. Wyjaśnił, iż zaakceptował okres najmu pojazdu zastępczego – 51 dni, zweryfikował też stawkę dobową do kwoty 229 zł netto, a więc do poziomu za którą mógł zorganizować pojazd zastępczy dla poszkodowanego, o czym poszkodowany był informowany. Wskazał, że wydatki z powyższego tytułu winny być celowe i ekonomicznie uzasadnione, a poszkodowany jest obowiązany do minimalizacji rozmiarów szkody.

(decyzja k. 23-24)

Pismem z dnia 1 lutego 2021 roku, doręczonym w dniu 4 lutego 2021 roku, powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 38.667,51 zł tytułem odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. W odpowiedzi ubezpieczyciel podtrzymał swoje stanowisko. Pismem z dnia 5 marca 2021 r. pozwany wskazał, iż na obecnym etapie postępowania brak jest podstaw do uznania roszczenia za wynajem pojazdu zastępczego we wnioskowanej kwocie 38.667,51 zł, bowiem w aktach szkody brak jest dokumentu który uprawniałby powoda do występowania z roszczeniem z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego.

(wezwanie do zapłaty k. 16, wydruk ze strony internetowej operatora pocztowego k. 19-21, potwierdzenie nadania przesyłki k. 18, z akt szkodowych na płycie CD: pismo z 5 marca 2021 r. – strona 49-50 pliku pierwszego)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w aktach szkody, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Sąd oparł się również na zeznaniach świadka.

Sąd przy tym pominął wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, jako nieistotny dla rozstrzygnięcia, a nadto dotycząca kwestii bezspornych. Należy zauważyć, iż w niniejszej sprawie szkoda została rozliczona jako szkoda całkowita. Zatem badanie w niniejszej sprawie uzasadnionego czasu naprawy pojazdu jawiło się jako bezzasadne, niezgodne z ekonomią procesową, zwłaszcza w sytuacji, w której żadna ze stron nie kwestionowała zakwalifikowania szkody jako całkowitej. Jednocześnie należy pamiętać, iż odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego przy szkodzie całkowitej, przysługuje za okres od dnia szkody do dnia, w którym poszkodowany może nabyć nowy pojazd.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w przeważającej części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy

art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 15 lipca 2020 roku, w wyniku którego samochód marki M. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany na etapie likwidacji szkody nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, rynkowego charakteru stawek powoda oraz klasy pojazdu uszkodzonego i wynajętego. Dopiero w odpowiedzi na pozew pozwany zakwestionował uprawnienie poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego, wskazując, że miał on w swoim gospodarstwie domowym samochód D. (...). Jednocześnie oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobową za najem, którą pozwany określił na kwotę 229 zł netto oraz jego długość.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela

kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że jak wynika z materiału dowodowego, poszkodowany próbował początkowo telefonicznie zgłosić szkodę, ponieważ mu się to nie udało, zrobił to elektronicznie, zaś wynajął on pojazd przed zgłoszeniem elektronicznym szkody. Jak wynika z zapisów umowy z dnia 23 lipca 2020 roku – z § 4 umowa została zawarta na czas określony do wypłaty odszkodowania przez firmę ubezpieczeniową. Umowa ta przewidywała daleko idące skutki w wypadku rozwiązania jej przez poszkodowanego w postaci: konieczności zapłaty odszkodowania powodowi w postaci utraconych korzyści, nadto korę umowną w wysokości 10.000 zł. Oczywiście Sąd zauważa, iż zastrzeżona kara umowna wobec konsumenta – poszkodowanego na wypadek rozwiązania umowy może obchodzić zakaz wynikający z art. 483 § 1 k.c. (dotyczący zakazu zastrzeżenia kary umownej w przypadku zobowiązania pieniężnego), ale odszkodowanie z tytułu utraconych korzyści, nie tylko wynika z umowy, ale również z przepisów Kodeksu cywilnego na wypadek niewykonania zobowiązania przez jedną ze stron. Zatem propozycja bezpłatnej organizacji najmu pojazdu zastępczego na czas trwania likwidacji w przypadku zawarcia przez poszkodowanego (i zarazem konsumenta) umowy na czas określony, nie może prowadzić do ograniczenia odszkodowania wyłącznie do stawek wskazanych przez zakład ubezpieczeń. Dlatego też, zdaniem Sądu odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego było zasadne i to po stawce wskazanej przez powoda, jako stawce rynkowej.

W ocenie Sądu uzasadnione było także korzystanie z samochodu zastępczego co do zasady, jak i przez okres 51 dni. Przede wszystkim pozwany nie zdołał podważyć, iż pojazd D. (...) w okresie najmu pojazdu zastępczego był sprawny i nadawał się do użytkowania, zaś zeznania poszkodowanego w zakresie uszkodzenia tego pojazdu są, zdaniem Sądu, wiarygodne. Jednocześnie nie sposób podzielić zapatrywania pozwanego, iż najem winien zakończyć się po 7 dniach od dnia przekazania informacji o szkodzie całkowitej. Zdaniem Sądu 7 dniowy zwyczajowy termin na kupno nowego pojazdu należy liczyć od dnia faktycznej wypłaty odszkodowania, bowiem dopiero wtedy poszkodowany ma realną możliwość nabycia nowego pojazdu w miejsce uszkodzonego, zwłaszcza w przypadku szkody całkowitej. Powyższe znajduje oparcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w uchwale siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2020/3/28) przyjął, że zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje co do zasady poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony, za czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu. Stanowisko to zostało podtrzymane także w późniejszych uchwałach. Jako przykład można przytoczyć uchwałę z dnia z dnia 22 listopada 2012 roku (III CZP 76/13, OSNC 2014/9/85), na gruncie której wyrażono pogląd, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna. W niniejszej sprawie wypłata odszkodowania nastąpiła w dniu 16 września 2020 roku. Dopiero w tym dniu poszkodowany otrzymał zatem realną możliwość nabycia innego samochodu, dopiero bowiem w tej dacie dysponował stosownymi środkami pieniężnymi. Doliczając zwyczajowo przyjmowany przez ubezpieczycieli 7-dniowy okres pozwalający na zakup nowego auta, K. A. (1) był uprawniony korzystać z samochodu zastępczego do dnia 24 września 2020 roku. Jednocześnie za oczywiste należy uznać, że wspomniany 7-dniowy okres winien rozpocząć swój bieg od momentu wypłaty odszkodowania/zbycia pozostałości, brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, iż poszkodowany w zdarzeniu drogowym winien angażować własne środki celem nabycia nowego pojazdu w sytuacji, w której do zdarzenia tego doszło nie z jego winy. Wreszcie istotne jest zaznaczenie, że z relacji poszkodowanego wynika, że przez cały okres korzystania z auta zastępczego nie dysponował on innym pojazdem.

Reasumując Sąd uznał, że powód, jako nabywca wierzytelności, mógł się skutecznie domagać uzupełniającego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie dochodzonej pozwem.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 24.302,34 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ust. 1 ustawy, zgodnie

z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 ustawy). W niniejszej sprawie pozwany otrzymał wezwanie do zapłaty mailem wraz ze wszelkimi niezbędnymi do podjęcia decyzji dokumentami w dniu 26 marca 2021 roku. Wbrew temu co twierdzi powód, wcześniej nie wysłano pozwanemu dokumentów związanych z najmem pojazdu zastępczego, zaś 25 września 2020 r., wysłano do pozwanego dokumenty związane z holowaniem uszkodzonego pojazdu. Zatem mając na względzie 30 dniowy termin na rozpoznanie zgłoszonego roszczenia, odsetki ustawowe za opóźnione zostały zasądzone od dnia 26 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty, bowiem ww. termin upływał w dniu 25 kwietnia 2021 r.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.833 zł obejmującą: opłatę sądową od pozwu – 1.216 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej – 3.600 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Należy wskazać, iż powód wygrał proces niemal w całości, uległ zaś co do roszczenia odsetkowego.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.